

Barne-, likestillings og inkluderingsdepartementet

Høring – forslag om å utvide adgangen til å pålegge hjelpetiltak med hjemmel i lov om barneverntjenester

Stine Sofies Stiftelse er en organisasjon som arbeider med å forebygge og avdekke vold mot barn, samt ivareta det voldsutsatte barnet og deres omsorgspersoner. Stiftelsen imøtekommer endringer som er med å gi barn enn trygg barndom, samt sikre barns rettigheter.

Stiftelsen har etterlyst flere virkemiddel for barnevernet, og er glade man nå ønsker å utvide adgangen til å pålegge tiltak som er til barnets beste. Stiftelsen har lenge syns det har vært et paradoks at man kan påtvinge en undersøkelse for å kartlegge barnets omsorgssituasjon, men ikke iverksette tiltak som man på bakgrunn av undersøkelsen finner nødvendig for å gi barnet en tilfredsstillende omsorgssituasjon i hjemmet.

Stiftelsen har forståelse for at slikt pålegg er et stort inngrep overfor foreldrene, men hensynet til barnet må veie tyngst. Selvsagt er det best at foreldrene samtykker til tiltaket, men foreldrene kan også i etterkant av pålagt hjelpetiltak se verdien og nytten av tiltaket.

Stiftelsen tror at iverksettelse av flere tiltak kan føre til flere bekymringsmeldinger da man ser at barnet får hjelp i familien, istedenfor alternativet; Enten ingen hjelp eller å bli tatt ut av hjemmet. Man vil kunne vise at barnevernet faktisk hjelper barnet og foreldrene, og man kan snu det negative bilde noen har fått av barnevernet.

Det er samtidig viktig at man ikke forsøker hjelpetiltak for lenge uten resultater, og således lar et barn leve under skadelige forhold lengre enn nødvendig. Det må derfor vurderes fortløpende om forhold i hjemmet forverrer seg, og pålagte tiltak ikke lenger er tilstrekkelig. Stiftelsen er enig med departementet om at det bør være adgang til å forlenge pålagt tiltak utover ett år, dersom man ser at det fremdeles er behov for dette og at vilkårene for omsorgsovertakelse ikke er oppfylt. Man kan imidlertid ikke gi foreldrene ubegrenset antall sjanser dersom forholdene medfører skader for barnet.

Når det gjelder terskelen for å ilegge de ulike tiltakene, er stiftelsen usikker på om det for omsorgsendrende hensyn er ment som krav at det er nødvendig for å sikre barnet tilfredsstillende omsorg og hindre at en situasjon som er beskrevet i bvl § 4-12 skal oppstå. Stiftelsen forstår at dette er kravet for kontrolltiltak som urinprøve og meldeplikt, men mener det kan være behov for pålegg om foreldreveiledning også i situasjoner hvor bvl § 4-12 ikke er aktuell. Selvsagt er det beste at foreldrene samtykker til veiledning, men som påpekes i høringsnotatet så kan det være manglende kunnskap om tiltakene og frykt for å ta imot hjelp som er årsaken til at foreldre takker nei. Her må foreldre få god informasjon om tilbudet og hvilke nytte de har av det, og som sikkerhetsventil bør man kunne pålegge det, uten å true med omsorgsovertakelse

dersom ikke. I forhold til kontrolltiltak som urinprøver, så bør man ikke gi forelderen for mange sjanser før man fremmer forslag om omsorgsovertakelse.

Spørsmålet er hvem som skal ha myndighet til å pålegge hjelpetiltak – barnevernet eller fylkesnemnda. Stiftelsen har ikke spesifikt tatt stilling til dette, men det er viktig at det ikke blir for høy terskel for barnevernet å benytte tiltakene og at saksbehandlingstiden gjøres så kort som mulig. Dersom tiltakene ikke vil bli brukt fordi myndigheten er lagt til fylkesnemnda, må det være opp til barnevernet å pålegge hjelpetiltak. Det må derfor klargjøres hvilket syn barnevernstjenesten selv har på dette spørsmålet, og hvor stor betydning det har for bruken at det er barnevernstjenesten som selv kan pålegge dette. Man kan ikke ha et regelverk med tiltak som ikke blir brukt, slik situasjonen er med tilsyn i dag. Dersom barnevernet ser dette som uproblematisk eller man sikrer effektiv bruk av tiltakene, er Stiftelsen enig at fylkesnemnda er riktig instans for å ilegge hjelpetiltak.

Stiftelsen er enig i at det er behov for å senke beviskravet ved pålegg av tilsyn i hjemmet, slik at dette blir et effektivt pålegg, i motsetning til i dag.

Det nevnes under punkt 7.2 at man i dag ikke har effektive håndhevingsmuligheter dersom foreldre ikke følger opp tiltak som er pålagt av fylkesnemnda. Vil dette endre seg ved foreslåtte endringer? Det nevnes at bistand fra politiet ikke vil være til det beste for barnet, og det må da arbeides med å finne håndhevingsmuligheter som er effektive.

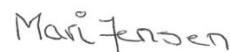
I forhold til økonomiske konsekvenser, vil Stiftelsen understreke at hvilke hjelpetiltak og således hjelp barnet får, ikke kan være avhengig av kommuneøkonomien. Det er ikke akseptabelt at hjelpetiltak ikke iverksettes grunnet kommunens økonomiske prioriteringer da dette vil være et klart brudd på Barnekonvensjonen.

Med vennlig hilsen

Stine Sofies Stiftelse

Ada Sofie Austegard
Leder
Stine Sofies Stiftelse

Mari Jensen
Jurist
Stine Sofies Stiftelse